

Personne ne devrait être assis seul

Par Gerrit W. Gong
du Collège des douze apôtres

Nikt nie siedzi sam

Starszy Gerrit W. Gong
Kworum Dwunastu Apostołów

Conférence générale d'octobre 2025

Vivre l'Évangile de Jésus-Christ, c'est aussi accueillir tout le monde dans son Église rétablie.

Życie według ewangelii Jezusa Chrystusa oznacza zrobienie miejsca dla wszystkich w Jego przywróconym Kościele.

I.

Depuis 50 ans, j'étudie la culture, y compris la culture de l'Évangile. J'ai commencé par les biscuits chinois (fortune cookies).

Dans le quartier chinois de San Francisco, les dîners de la famille Gong se terminaient par un biscuit chinois et une citation pleine de sagesse, comme, par exemple : « Un voyage de mille lieues commence toujours par un premier pas. »

Quand j'étais jeune adulte, je faisais des biscuits chinois. Muni de gants blancs en coton, je pliais et façonnais ces biscuits ronds tout juste sortis du four.

À ma grande surprise, j'ai appris qu'à l'origine, les biscuits chinois ne faisaient pas partie de la culture chinoise. Pour différencier les cultures chinoise, américaine et européenne en matière de biscuits chinois, j'ai recherché ces derniers sur plusieurs continents, comme on procéderait pour localiser un incendie de forêt. Les restaurants chinois de San Francisco, Los Angeles et New York servent des biscuits chinois, mais ce ne sont pas ceux que l'on trouve à Pékin, Londres ou Sydney. Seuls les Américains fêtent la journée nationale du biscuit chinois. Seules les publicités chinoises proposent des « biscuits chinois américains authentiques ».

Les biscuits chinois sont un exemple simple et amusant. Mais le même principe de comparaison des pratiques dans différents contextes culturels nous permet de distinguer la culture

I.

Od 50 lat studiuję kulturę, w tym kulturę ewangelii. Zaczynałem od chińskich ciasteczek z wróżbą.

W Chinatown w San Francisco rodzinne obiady Gongów kończyły się ciasteczką z wróżbą i mądrym powiedzeniem, na przykład: „Podróż tysiąca mil zaczyna się od jednego kroku”.

Jako młody dorosły robiłem ciasteczka z wróżbą. W białych, bawełnianych rękawiczkach składałem i formowałem gorące, okrągłe ciasteczka wyjęte z piekarnika.

Ku mojemu zdziwieniu dowiedziałem się, że ciasteczka z wróżbą nie były na początku częścią chińskiej kultury. Aby odróżnić chińską, amerykańską i europejską kulturę ciasteczek, szukałem ciasteczek z wróżbą na wielu kontynentach — tak jak używa się wielu lokalizacji do triangulacji pożaru lasu. Chińskie restauracje w San Francisco, Los Angeles i Nowym Jorku serwują ciasteczka z wróżbą, ale restauracje w Pekinie, Londynie czy Sydney tego nie robią. Tylko Amerykanie obchodzą Narodowy Dzień Ciasteczek z Wróżbą. Jedynie chińskie reklamy przedstawiają „Autentyczne amerykańskie ciasteczka z wróżbą”.

Ciasteczka z wróżbą to fajny, prosty przykład. Jednak ta sama zasada porównywania praktyk w różnych warunkach kulturowych pozwoli nam wyodrębnić kulturę ewangelii. A Pan otwiera

de l'Évangile. Et maintenant, le Seigneur nous donne de nouvelles occasions d'apprendre la culture de l'Évangile à mesure que les prophéties liées aux allégories du Livre de Mormon et aux paraboles du Nouveau Testament s'accomplissent.

II.

Partout, les gens se déplacent. Les Nations Unies recensent 281 millions de migrants internationaux. Ce nombre représente 128 millions de personnes de plus qu'en 1990 et trois fois plus que les estimations de 1970. Un nombre record de convertis rejoignent l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partout dans le monde. Chaque jour de sabbat, des membres et des amis de l'Église originaires de 195 pays et territoires se réunissent dans 31 916 assemblées de l'Église, et parlent 125 langues différentes.

Récemment, en Albanie, en Macédoine du Nord, au Kosovo, en Suisse et en Allemagne, j'ai vu de nouveaux membres accomplir l'allégorie de l'olivier du Livre de Mormon. Dans Jacob 5, le Seigneur de la vigne et ses serviteurs fortifient les racines et les branches de l'olivier en rassemblant et en greffant ensemble celles provenant de divers endroits. Aujourd'hui, les enfants de Dieu se rassemblent en Jésus-Christ ; le Seigneur nous offre un moyen naturel remarquable d'étendre la plénitude de son Évangile rétabli.

Pour nous préparer au royaume des cieux, Jésus raconte les paraboles des conviés et du festin de noces. Dans ces paraboles, les invités présentent des excuses pour ne pas venir. Le maître demande alors à ses serviteurs d'aller « promptement dans les places et dans les rues de la ville » et d'amener « les pauvres, les estropiés, les aveugles et les boiteux ». Spirituellement, cela nous représente tous.

Les Écritures déclarent :

« Toutes les nations sont invitées » à « un souper de la maison du Seigneur ».

« Préparez le chemin du Seigneur [...] pour que son royaume aille de l'avant sur la terre, pour que les habitants de la terre le reçoivent et soient préparés pour les jours à venir. »

De nos jours, les personnes invitées au souper du Seigneur viennent de tous les horizons et de toutes les cultures. Nous faisons en sorte que nos assemblées reflètent nos collectivités, qu'elles soient régionales ou internationales,

teraz nowe możliwości poznawania kultury ewangelii, gdy wypełniają się proroctwa z alegorii z Księgi Mormona i przypowieści z Nowego Testamentu.

II.

Ludzie wszędzie się przemieszczają. Organizacja Narodów Zjednoczonych podaje liczbę 281 milionów migrantów na świecie. To o 128 milionów więcej osób niż w 1990 roku i ponad trzykrotnie więcej niż w 1970 roku. Wszędzie rekordowa liczba nawróconych znajduje Kościół Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich. W każdy dzień sabatu członkowie i przyjaciele ze 195 krajów i terytoriów gromadzą się w 31 916 kongregacjach Kościoła. Mówimy w 125 językach.

Niedawno w Albanii, Macedonii Północnej, Kosowie, Szwajcarii i w Niemczech byłem świadkiem tego, jak nowi członkowie wypełniają przypowieść o drzewie oliwnym z Księgi Mormona. WKs. Jakuba 5 Pan winnicy i jego słudzy wzmacniają zarówno korzenie, jak i gałęzie drzew oliwnych, gromadząc i zaszczepiając je z różnych miejsc. Obecnie dzieci Boga gromadzą się w jedno w Jezusie Chrystusie; Pan oferuje niesamowite naturalne środki, aby poszerzyć zasięg błogosławieństw, gdy żyjemy pełnią Jego przywróconej ewangelii.

Przygotowując nas na królestwo niebieskie, Jezus przytacza przypowieści o wielkiej wieczerzy i uczcie weselnej. W tych przypowieściach zaproszeni goście wymyślają wymówki, aby nie przyjść. Pan instruuje swoje sługi: „[Wyjdźcie] szybko na place i ulice miasta” oraz „na drogi i między opłotki”, aby „weszli” biedni, ułomni, chromi i ślepi. Z duchowego punktu widzenia, mowa tu o każdym z nas.

Pisma święte głoszą:

„Wszystkie narody będą zaproszone” na „wieczrę domu Pana”.

„Przygotujcie drogę Pańską [...], aby Jego królestwo rozprzestrzeniło się po ziemi, aby je przyjęli jej mieszkańcy i byli gotowi na dni, które nastaną”.

Dzisiaj osoby zaproszone na wieczerzę Pańską pochodzą ze wszystkich miejsc i kultur. Starzy i młodzi, bogaci i biedni, lokalni i globalni, sprawiamy, że nasze kościelne kongregacje wyglądają jak nasze społeczności.

jeunes ou âgées, riches ou pauvres.

En tant que chef des douze apôtres, Pierre a vu le ciel s'ouvrir et a eu la vision d'une « grande nappe, attachée par les quatre coins [...] où se trouvaient [toutes] les créatures de la terre ». Pierre a enseigné : « En vérité, je reconnais que Dieu ne fait point acception de personnes. [...] En toute nation celui qui craint [le Seigneur] et qui pratique la justice lui est agréable. »

À travers la parabole du bon Samaritain, Jésus nous invite à nous rapprocher les uns des autres et de lui dans son auberge, à savoir son Église. Il nous invite à être de bons voisins. Le bon Samaritain promet de revenir et de récompenser ceux qui prennent soin des personnes hébergées dans son auberge. Vivre l'Évangile de Jésus-Christ c'est aussi faire de la place pour tous dans son Église rétablie.

Faire « de la place dans l'hôtellerie » (ou l'auberge dans notre cas) signifie que « personne ne devrait être assis seul ». Lorsque vous venez à l'église et que vous voyez quelqu'un assis seul, je vous invite à le saluer et à vous asseoir à ses côtés. Il se peut que cela ne fasse pas partie de vos habitudes. Cette personne peut avoir une apparence ou une façon de parler différentes des vôtres. Mais, comme le dirait un biscuit chinois : « Un voyage d'amitié et d'amour au sein de l'Évangile commence par un premier 'bonjour' et par s'asseoir à côté de quelqu'un. »

« Personne ne devrait être assis seul » signifie également que personne ne doit être seul émotionnellement ou spirituellement. Je suis allé avec un père au cœur brisé rendre visite à son fils. Des années plus tôt, le fils était ravi à l'idée de devenir diacre. À cette occasion, sa famille lui avait acheté sa première paire de chaussures neuves.

Mais à l'église, les diacres se sont moqués de lui. Ses chaussures étaient neuves, mais pas à la mode. Gêné et blessé, le jeune diacre a déclaré qu'il n'irait plus jamais à l'église. J'ai toujours le cœur brisé pour lui et sa famille.

Sur les routes poussiéreuses menant à Jéricho, chacun d'entre nous a été ridiculisé, humilié et blessé, peut-être méprisé ou maltraité. Et, à des degrés divers d'intention, chacun d'entre nous a également ignoré, n'a pas vu ou entendu, voire délibérément blessé quelqu'un d'autre. C'est justement parce que nous avons été blessés et que nous avons blessé autrui que Jésus-Christ nous amène tous à son auberge. Dans son Église,

Jako główny Apostoł, Piotr w wizji zobaczył otwarte niebiosy niczym „wielkie lniane płótno, opuszczane za cztery rogi [...]”; Były w nim wszelkiego rodzaju [...] czworonogi”. Piotr nauczał: „Teraz pojmuję naprawdę, że Bóg nie ma względu na osobę [...]. W każdym narodzie miły [Panu] jest ten, kto się go boi i sprawiedliwie postępuje”.

W przypowieści o miłosiernym Samarytanie Jezus zaprasza nas, abyśmy przyszli do siebie nawzajem i do Niego w Jego gospodzie — Jego Kościele. On zaprasza nas, abyśmy byli dobrymi bliźnimi. Miłosierny Samarytanin obiecuje, że powróci i wynagrodzi nas za troskę o tych, którzy przebywają w Jego gospodzie. Życie według ewangelii Jezusa Chrystusa oznacza zrobienie miejsca dla wszystkich w Jego przywróconym Kościele.

Atmosfera kultywująca zasadę, że jest „miejsce w gospodzie” oznacza również, że „nikt nie siedzi sam”. Kiedy przychodzicie do kościoła i widzicie, że ktoś jest sam, czy moglibyście się z tą osobą przywitać i usiąść obok niej? Może nie macie tego w zwyczaju. Dana osoba może wyglądać lub mówić inaczej niż wy. I, oczywiście, jak brzmi wróżba z ciasteczka: „Podróż ewangelicznej przyjaźni i miłości zaczyna się od pierwszego przywitania i od tego, że nikt nie siedzi sam”.

„Nikt nie siedzi sam” oznacza również, że nikt nie siedzi samotnie pod względem emocjonalnym i duchowym. Poszedłem z ojcem o złamanym sercu odwiedzić jego syna. Wiele lat wcześniej jego syn cieszył się, że zostanie diakonem. Z tej okazji rodzina kupiła mu pierwszą parę nowych butów.

Lecz w kościele diakoni śmiali się z niego. Buty były nowe, ale niemodne. Zawstydzony i zraniony młody diakon powiedział, że już nigdy nie przyjdzie do kościoła. Moje serce wciąż jest złamane z powodu jego i jego rodziny.

Na zakurzonych drogach do Jerycha każdy z nas był kiedyś wyśmiany, zawstydzony i zraniony, a być może pogardzany lub maltretowany. Każdy z nas, w różnym stopniu, lekceważył innych, nie widział ich ani nie słyszał, a być może celowo krzywdził bliźnich. To właśnie dlatego, że zostaliśmy zranieni i zraniliśmy bliźnich, Jezus Chrystus prowadzi nas wszystkich do Swojej gospody. W Jego Kościele i poprzez Jego obrzędy oraz

et grâce à ses ordonnances et ses alliances, nous nous rapprochons les uns des autres et de Jésus-Christ. Nous aimons et sommes aimés, nous servons et sommes servis, nous pardonnons et sommes pardonnés. Souvenez-vous que « si grands soient nos maux [Jésus] peut les guérir ». Les fardeaux terrestres s'allègent. La joie de notre Sauveur est réelle.

Dans 1 Néphi 19, nous lisons : « Oui, [ils] foulent aux pieds jusqu'au Dieu d'Israël lui-même [...], ils le méprisent. [...] C'est pourquoi ils le flagellent, et il le souffre ; et ils le frappent, et il le souffre. Oui, ils crachent sur lui, et il le souffre. »

Mon ami, le professeur Terry Warner, dit que le Christ n'a pas été jugé, flagellé, frappé et que l'on ne lui a pas craché dessus de manière occasionnelle, uniquement pendant sa vie dans la condition mortelle. La manière dont nous nous traitons les uns les autres, en particulier les personnes qui ont faim, qui ont soif ou qui sont exclus, correspond à la manière dont nous le traitons lui.

Dans son Église rétablie, nous sommes tous meilleurs lorsque personne n'est assis seul. Ne nous contentons pas de faire des concessions ou de tolérer. Au contraire, accueillons, reconnaissons, aidons et aimons sincèrement chacun. Que chaque ami, chaque sœur et chaque frère ne soit pas un étranger ou une étrangère, mais de nouveau chez lui ou chez elle.

Aujourd'hui, beaucoup se sentent seuls et isolés. À cause des réseaux sociaux et de l'intelligence artificielle, nous sommes parfois en manque de proximité et de contact humain. Nous voulons entendre la voix de chacun. Nous voulons éprouver un sentiment d'appartenance authentique et ressentir de la gentillesse.

Il existe de nombreuses raisons pour lesquelles nous avons l'impression de ne pas être à notre place à l'église et, pour parler au sens figuré, d'être assis seuls. Nous nous préoccuons peut-être de notre accent, de nos vêtements ou de notre situation familiale. Il se peut que nous nous sentions inadéquats, que nous sentions la cigarette, que nous aspirions à la pureté morale, que nous ayons rompu avec quelqu'un et que nous nous sentions blessés et gênés, ou que nous soyons préoccupés par telle ou telle règle de l'Église. Nous sommes peut-être célibataires, divorcés ou veufs. Nos enfants sont bruyants ou nous n'avons pas d'enfants. Nous n'avons pas fait de mission ou nous sommes rentrés prématurément. La liste est

przymierza, przychodzimy do siebie nawzajem i do Jezusa Chrystusa. Kochamy i jesteśmy kochani, służymy i przyjmujemy służbę, wybaczymy i otrzymujemy przebaczenie. Pamiętajcie, proszę, że „nie ma na ziemi smutku, którego niebiosy nie są w stanie uleczyć”; ziemskie brzemia stają się lżejsze — radość naszego Zbawiciela jest prawdziwa.

WI Ks. Nefiego 19 czytamy: „Depczą swymi stopami samego Boga Izraela [...]; mają Go za nic [...]. Dlatego ubiczują Go, a On na to pozwoli, będą Go bili, a On na to pozwoli. Oto będą na Niego pluli, a On na to pozwoli”.

Mój przyjaciel, profesor Terry Warner, mówi, że osądzanie, biczowanie, bicie i plucie nie były sporadycznymi wydarzeniami, które miały miejsce jedynie podczas doczesnego życia Chrystusa. To, jak traktujemy siebie nawzajem — szczególnie tych, którzy są głodni, spragnieni, pozostawieni sami sobie — przekłada się na to, jak traktujemy Chrystusa.

W Jego przywróconym Kościele wszystkim jest lepiej, kiedy nikt nie siedzi sam. Nie starajmy się po prostu dostosować czy tolerować. Szczerze witajmy, dostrzegajmy, posługujmy i kochajmy. Niech żaden przyjaciel, siostra czy brat nie będzie cudzoziemcem ani obcym, ale dzieckiem w domu.

W dzisiejszych czasach wielu odczuwa samotność i odizolowanie. Media społecznościowe i sztuczna inteligencja mogą sprawić, że zatęsknimy za bliskością i dotykiem drugiego człowieka. Pragniemy słyszeć głosy innych osób. Pragniemy autentycznej przynależności i życzliwości.

Jest wiele powodów, dla których możemy czuć, że nie pasujemy do kościoła — lub mówiąc w przenośni — że siedzimy sami. Może martwić nas nasz akcent, ubiór, sytuacja rodzinna. Być może czujemy się nieodpowiedni, pachniemy dymem, tęsknimy za czystością moralną, zerwaliśmy z kimś i czujemy się zranieni i zawstydzeni lub martwi nas ta czy inna zasada Kościoła. Być może jesteśmy stanu wolnego, rozwiedzeni, owdowiali. Nasze dzieci są hałaśliwe lub nie mamy dzieci. Nie służyliśmy na misji lub wcześniej wróciliśmy do domu. Lista ciągnie się dalej.

longue.

Mosiah 18:21 nous invite à nous lier les uns aux autres dans l'amour. Je nous invite à moins nous inquiéter, à moins juger, à être moins exigeants envers autrui et, lorsque cela est nécessaire, à être moins durs envers nous-mêmes. Nous ne bâtirons pas Sion en un jour. Mais chaque « bonjour », chaque geste chaleureux, nous rapproche de Sion. Faisons davantage confiance au Seigneur et choisissons joyeusement d'obéir à tous ses commandements.

III.

D'un point de vue doctrinal, dans le foyer de la foi et la communauté des saints, personne n'est assis seul grâce à l'alliance qui nous lie à Jésus-Christ.

Joseph Smith, le prophète, a enseigné : « C'est à nous qu'il appartient de voir la gloire des derniers jours, d'y participer et de la faire avancer. Cette gloire est 'la dispensation de la plénitude des temps', [...] où les saints de Dieu seront rassemblés de toutes les nations, familles et peuples. »

« [Dieu] ne fait rien qui ne soit pour le profit du monde [...] afin d'attirer tous les hommes [et femmes] à lui. [...]

« Il les invite tous à venir à lui et à prendre part à sa bonté [...] et tous sont pareils pour Dieu. »

La conversion à Jésus-Christ exige que nous nous dépouillions de l'homme naturel et de la culture du monde. Comme l'a enseigné Dallin H. Oaks, nous devons renoncer à toute tradition et pratique culturelle contraire aux commandements de Dieu et devenir des saints des derniers jours. Il a dit : « Tous les membres de l'Église de Jésus-Christ des Saints des Derniers Jours partagent une culture unique de l'Évangile, des valeurs, des espérances et des pratiques communes. » La culture de l'Évangile comprend la chasteté, l'assistance hebdomadaire à l'église et le fait de ne pas consommer d'alcool, de tabac, de thé, ni de café. Elle comprend l'honnêteté et l'intégrité. Elle comprend la notion que nous progressons dans l'Église, sans monter ni descendre dans la hiérarchie.

J'apprends énormément des membres fidèles et de nos amis de tous les pays et de toutes les cultures. L'étude des Écritures dans plusieurs langues et du point de vue de différentes cultures approfondit ma compréhension de l'Évangile. Les

Ks. Mosjasza 18:21 zaprasza nas, abyśmy spoliли nasze serca w miłości. Zapraszam nas, abyśmy mniej się martwili, mniej osądzali, mniej wymagali od bliźnich — a kiedy to konieczne, abyśmy byli mniej surowi dla siebie. Nie uda nam się stworzyć Syjonu w jeden dzień. Jednak każde „dzień dobry”, każdy ciepły gest przybliży Syjon. Ufajmy Panu bardziej i z radością postanawiamy, że będziemy posłuszni wszystkim Jego przykazaniom.

III.

Pod względem doktrynalnym w domu wiary i we wspólnocie świętych nikt nie siedzi sam dzięki opartej na przymierzu przynależności do Jezusa Chrystusa.

Prorok Józef Smith nauczał: „Pozostaje nam dostrzec, uczestniczyć i pomóc w rozwijaniu chwały dni ostatnich, 'dyspensacji pełni czasów [...]', kiedy święci Boży zostaną zebrani w jedną całość z każdego narodu, plemienia i ludu”.

Bóg „nie czyni niczego, co nie byłoby na korzyść świata [...]; aby przyciągnąć do siebie wszystkich ludzi [...]».

Zapraszam wszystkich, aby przyszli do Niego i korzystali z Jego dobroci [...], i wszyscy są Bogu jednakowi”.

Nawrócenie w Jezusie Chrystusie wymaga od nas odsunięcia naturalnego człowieka i ziemskiej kultury. Jak naucza Prezydent Dallin H. Oaks, mamy porzucić wszelkie tradycje i praktyki kulturowe, które są sprzeczne z przykazaniami Boga i stać się świętymi w dniach ostatnich. Wyjaśnia: „Mamy jedyną w swoim rodzaju kulturę ewangelii, zestaw wartości, oczekiwań i zwyczajów wspólnych dla wszystkich członków Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich”. Kultura ewangelii obejmuje czystość moralną, cotygodniowe uczęszczanie do kościoła, powstrzymanie się od alkoholu, tytoniu, herbaty i kawy. Obejmuje ona uczciwość i rzetelność; zrozumienie, że w Kościele nie pniemy się w górę ani nie schodzimy w dół po szczeblach kariery.

Uczę się od wiernych członków i przyjaciół z każdego kraju i kultury. Studiowanie pism świętych w wielu językach i z różnych perspektyw kulturowych pogłębia zrozumienie ewangelii. Różne przejawy atrybutów Chrystusowych

différentes manifestations des vertus chrétiennes approfondissent mon amour et ma compréhension de mon Sauveur. Nous sommes tous bénis lorsque nous établissons notre identité culturelle, comme l'a enseigné le président Nelson, comme étant celle d'un enfant de Dieu, d'un enfant de l'alliance et d'un disciple de Jésus-Christ.

La paix de Jésus-Christ nous est destinée personnellement. Récemment, un jeune homme m'a demandé avec sincérité : « Frère Gong, puis-je encore aller aux cieux ? » Il se demandait s'il pourrait un jour être pardonné. Je lui ai demandé son nom, je l'ai écouté attentivement, je l'ai invité à parler à son évêque et je l'ai serré dans mes bras. Il est reparti avec de l'espoir en Jésus-Christ.

J'ai mentionné ce jeune homme dans un autre contexte. Plus tard, j'ai reçu une lettre anonyme qui commençait ainsi : « Frère Gong, ma femme et moi avons élevé neuf enfants [...] et avons fait deux missions. » Mais « j'ai toujours pensé que je n'irais pas au royaume céleste [...] parce que les péchés que j'ai commis dans ma jeunesse étaient très graves ! »

La lettre se poursuivait ainsi : « Frère Gong, lorsque vous avez raconté comment ce jeune homme avait retrouvé l'espoir d'être pardonné, j'ai été rempli de joie et j'ai compris que moi aussi je pouvais être pardonné. » La lettre se terminait ainsi : « Maintenant, je commence même à m'apprécier ! »

Notre sentiment d'appartenance grâce aux alliances s'approfondit à mesure que nous nous approchons les uns des autres et du Seigneur dans son auberge. Le Seigneur nous bénit tous lorsque personne n'est assis seul. Et qui sait ? La personne assise à côté de nous deviendra peut-être notre meilleur ami, comme le dirait un biscuit chinois. Je prie humblement que nous trouvions et fassions de la place pour le Seigneur, et les uns pour les autres, au souper de l'Agneau. Au nom sacré de Jésus-Christ. Amen.

pogłębiają moją miłość i zrozumienie mojego Zbawiciela. Wszyscy jesteście błogosławieni, kiedy definiujemy naszą tożsamość kulturową — jak naucza Prezydent Russell M. Nelson — jako dziecko Boga, dziecko przymierza, uczeń Jezusa Chrystusa.

Pokój Jezusa Chrystusa jest przeznaczony dla nas osobiście. Niedawno młody mężczyzna z powagą zapytał: „Starszy Gong, czy nadal mogę pójść do nieba?”. Zastanawiał się, czy kiedykolwiek otrzyma przebaczenie. Zapytałem go o imię, uważnie wysłuchałem, poprosiłem go, aby porozmawiał ze swoim biskupem i mocno go uściskałem. Odszedł z nadzieją w Jezusie Chrystusie.

Wspomniałem o tym młodym mężczyźnie przy innej okazji. Później otrzymałem niepodpisany list, który zaczynał się od słów: „Starszy Gong, wraz z żoną wychowaliśmy dziewięcioro dzieci [...] i służyliśmy na dwóch misjach”. Jednak „zawsze czułem, że nie będę mógł wejść do królestwa celestialnego [...] ze względu na moje straszne grzechy w młodości!”

Dalej w liście napisał: „Starszy Gong, kiedy mówiłeś o tym młodym człowieku, który uzyskał nadzieję na przebaczenie, przepełniła mnie radość i zacząłem zdawać sobie sprawę, że być może [będę w stanie uzyskać przebaczenie]”. List kończy się słowami: „Teraz nawet lubię siebie!”

Oparta na przymierzu przynależność pogłębia się, kiedy przychodzimy do siebie nawzajem i do Pana w Jego gospodarstwie. Pan błogosławi nas wszystkich, kiedy nikt nie siedzi sam. I kto wie? Być może osoba, obok której usiądziemy, stanie się naszym najlepszym przyjacielem przepowiedzianym w ciasteczku z wróżbą. Obyśmy z pokorą znaleźli i zrobili miejsce dla Niego i dla siebie nawzajem podczas wieczerzy Baranka, o co pokornie się modłę, w święte imię Jezusa Chrystusa, amen.